

(המשך מעמוד 12)

לא היתה, ואיננה קדושה לאיסלאם. מהי מד מתהפך בלי ספק בקברו כאשר משי מינים מתוך כוונת סברה שהאיסלאם יש לו, ארץ קודש מחוץ לערב. ארץ ישראל או לה כדת המוסלמית משמעות כלשהי, ולדעתו, "הבורק", כשמו של המקום כפי המוסלמים הוא, איפוא, למעשה מין כרת-עולם להכרתו של האיסלאם כאופי היהודי של המקום הקדוש..."

את טיעוניו הפוליטיים בדבר זכותה של ישראל לגבולות רחבים ובטוחים, הוא משתית על דוגמות של זכות ושליטה, שנעשו לטובת ברית-המועצות בשינוי גבולותיה על חשבון פולין, ליטא, לטוניה, אסטוניה ופינגנד, תוך שהוא מתעלם מכך שברית-המועצות היא מעצמת-על ויש-ראל איננה מעצמת-על.

לקראת סיום סיפרו מציג שמואל כץ טיעונים מוזרים עד כדי אבסורד, כמו: "דרך אנב, שמקטט כל המיעוטים הללו - כמי היהודים בעיראק, בצפון אפריקה ובתימן - ישבו בארצותיהם לפני שהיו פיעו הערבים..." ואת רשימת טיעוניו מסיים כץ בפניה מהנכת ומסבירה לערבים: "רק כאשר ילמדו ערביי ארץ ישראל עובדות אלה יוכלו לראות קץ למצבם ויצאה-הדופן. אוראו גם כינו כי חידוש אחדותה של ארץ-ישראל כחסיתה של ישראל, דבר שהוא בעת-זכונתה אחת התפתחות היסטורית וצורך חיוני לבטחיה נה של ישראל, ובעצם לקיומה ממש, הוא הנישא גם להם את התקווה היחידה להי-שגת ביטוי-עצמי מדיני ותרבותי כאחד. יהיה להם אימנם מקמד מדיני של מיעוט לארצי, אבל הם יחיו בשוויון-זכויות אורי-חי, ובשינוי-שיח הרפשי עם המרכזים הי-עיקריים של החיים והתרבות הערביים, בשלום..."

סיגנון של טענות מופרכות, חצי-אמי-תית, קטעים המוצאים מן ההקשר ודיעות קדומות לאומניות המתעטפות באיציטלה מדעית, לא הומצא עלידי שמואל כץ, או עלידי חבריו לתנועה. זהו סיגנון מוכר למדי, שנפוץ באירופה בראשית המאה הנוכחית, כאשר כל מדינה ומדי-נונת תפרה לעצמה תיאוריה פילוסופית והכנינה לעצמה היסטוריה מפורקת, כדי להצדיק את זכותה לספח שטחים, לדכא עמים אחרים ולהכריז על עצמה כעל מולדת של גזע-האדונים ו/או העם הנב-חר.

אחד מאבות הסיגנון הזה היה האוסטן סטיוארט צ'מברליין, בעל הספר יסודות המאה ה-19, שבו פיתח את תורת העלי-ינות של הגזע ה"ארי". שיטתו היתה פשוטה: הוא הוכיח שכל אדם חשוב בהיסטוריה היה ארי. למשל: דויד המלך, שהרי נאמר עליו שהיה נער אדמוני - ומה זה אדמוני, אם לא בלונדי? או ישו הנוצרי, שגדל בגליל שנקרא אז "גליל הגויים" - משמע שהיה גוי.

יורשו ימשיך דרכו היה אלפרד רוונ-ברג, שסיפרו המיתוס של המאה ה-20 הפך מעין תנ"ך פילוסופי והיסטורי של הרייך השלישי. עיקר תורתו: הגרמנים הם גזע-אדונים, להם יש זכות על כל שטח הדרוש להם, ולהמוני התת-אדם הסלאביים אין שום זכות על ארצותיהם. ריונברג ניסה להגשים את תורתו וניתלה בנירנברג.

ברבע הרביעי של המאה ה-20 אין תו-רות אלה מודרניות, וקשה להניח ששמואל כץ ימצא להן אוון קשבת בארץ נאורה כלשהי. אך את מיכלול-הדיעות הזה מס-ביר עתה שליחו האישי של מנחם בגין לצמרת השילטונית האמריקאית, אחת הקבוצות המתוחכמות ביותר בעולם, ול-יהודי ארצות-הברית. ייתכן שדיעות אלה אינן זרות וגם לא חדשות להם. כי סיפרו של שמואל כץ, שבו הוא מביע את כל מיכלול דעותיו, ראה אור באנגלית בהו-צאת **כאנטאב**, תחת הכותרת Battle ground ("שדה הקרב"). כמה מהדורות מהספר הופצו על-ידי מחלקת ההסברה של משרד-החוץ הישראלי, בראשותם של שרי-החוץ הקודמים אבא אבן ויגאל אלון!

דוגמה נוספת לעבודה המאומצת שהשי-קיעו ראשי המערך כדי להכשיר את הקרי-קע ולסלול את הדרך לפני אנשי בגין.

דן עומר ■

* כינוי הרהיבית, עלי-שם בורק, סו-תתו של מוחמד, שלאמונת המוסלמים כפי-רגלה מוטבעת בטלע שבכיפת הסלע.

T 11

פרסום דיר יעקבסון